

ГЛАВА НА ЖЕНАТА Е МЪЖЪТ, А ГЛАВА НА МЪЖА Е ХРИСТОС!

Протойерей Дмитрий Галкин

Както показва опитът семействата, в които лидерства жената, са дисхармонични. И от това страда не само мъжът (който е "под чехъл"), но и жената! Колкото и да странно да е, но всички жени, които имат лидерски характер, се жалват, че съпругът им не става за нищо. Всеки път ми се иска да им кажа: "Извинявайте, но вие го направихте такъв!". Тук мога да дам следния съвет: скъпи жени, бъдете лидери на работа, разгръщайте се в обществения живот, но не забравяйте, че семейството е богоустроен институт и предполага вътрешна йерархичност, която не се подчинява на популярните стереотипи.

Най-надеждният способ в подобна ситуация е да се даде властта в семейството на мъжа. И нищо страшно няма, ако на първо време мъжът сбърка във вземането на семейни решения.

Нека да греша, затова пък семейният баланс ще се възстанови и мъжът ще се почувства истински мъж, а и на жената ще ѝ бъде значително по-леко... Най-добрата фраза в такива случаи е: "нека да бъде, както ти решиш"! Само така мъжът ще получи възможност да действа и да започне да проявява в пълнота положителните си мъжки качества. И обратно, когато мъжът се намира „под чехъл“, това винаги предизвиква у него огромен вътрешен дискомфорт, изискващ компенсация, която може да се изрази в пиянство, съпругеска измяна или в напускане на семейството.

Много често жените се жалват: "Водихме се двадесет години ръка за ръка, а сега той взе, че си тръгна – една „усойница“ ми го отмъкна". Но обяснението е просто – в разговора се изяснява, че нещата не са били съвсем така, а през целия този двадесетгодишен живот мъжът е бил под постоянен психологически натиск. И в определен момент попада на жена, която е готова да изпълни всяка негова дума. Заради това, ако се стремите към хармонични отношения в семейството, независимо от характера и темперамента на съпруга си, трябва обезателно да се държите според евангелския модел. А именно: глава на Жената е Мъжът, а глава на Мъжа е Христос!!!

Превод от руски език: Валя Марчелова

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ЗЛИ ЧОВЕЦИ!

Протоиерей Андрей Ткачев

Има такава хубава молитва от св. Йоан Златоуст: „Господи, избави ме от зли човеци, от бесове и от страсти, и от всякакви други неприлични неща“. „Зли човеци“ – поставено е на първо място, а едва след това „от бесове, от страсти и от всякакви други неприлични неща“. Удивително точно е казано! Бесовите не ни вредят, благодарение на охраната ни от ангелите и съдържащата десница Божия. Те не са свободни директно да вършат всичко, което искат, иначе биха ни стрили на прах за секунди. Бесовите развалят човешкия нрав, а лошите хора се явяват оръдие на злата им воля. И те не забелязват това, мислят си, че постъпват така, както им се иска.

Майки, когато изпращате децата си на училище, прекръствайте ги „в името на Отца и Сина, и Светия Дух“! А ако децата ви, заради разпуснатостта си, се противят на кръстното знамение, то прекръствайте ги незабележимо – примерно от прозореца, макар и в гръб, и ги благославяйте! Молете се за тях: „Избави, Боже, моя син/дъщеря от лоши човеци, от бесове, от страсти и от всякакви други неприлични неща“! Защото ако някой даде някому наркотик, то не бесовите се материализират, а човешка ръка изпълнява бесовската воля и дава на другия наркотик или порнографско списание, или фалшиви пари,

или изобщо пари за мръсни сделки - това вършат ръцете човешки.

Езикът на човек произнася страшни неща и срещу Господа Бога, и срещу правдата Божия, и клевети сипе, и сплетничи. Действително човек трябва да се бои от зли човеци, защото те са изключително опасни, те са разрушители. В литературата са описани случаи, когато покварени сифилистици, блудници, заразявали колкото се може повече хора или пък болните скривали своята зараза и я пренасяли върху други. Това са образи на порочни хора, от които човек следва да се пази – от преносители на сплетни, от хора, които не се боят да проливат кръв...

Цар Давид веднъж прогневил Бога. Ненавреме заповядал да се извърши преброяване на израилските воители. Това станало повод за Божия гняв. Било му предложено да избере наказанието си – дали да попадне в ръцете на човеците, които не го обичат и ще му отмъстят, или в Божиите ръце, за да го накаже Сам Бог. Давид избрал Божиите ръце. Защото състрадание и жалост у хората няма, а Господ наказва, но после проявява своето милосърдие. Внимавайте над тези слова и се пазете от зли човеци!

Превод от руски език: Валя Марчелова

В ТЪРПЕНИЕТО Е СКРИТО УТЕШЕНИЕ

Игумен Нектарий (Морозов)

С какви ли не беди и нещастия идват хората при свещеника! С най-различни - един няма какво да яде, а на друг перлите на бижутото били дребни, трети идва и дори вече не си спомня кой пореден курс на химиотерапия е

преминал, а друг се оплаква от бръчица на челото, която толкова много го състарявала! На един скърбите му са истински, а на друг - проблемите незначителни, както казвал на духовните си чедо преподобният Оптински

старец Анатолий Старши, „тури му пепел“. Но и едните, и другите хора търсят утешение при свещеника, а в още по-голяма степен отговор какво да се прави, за да мине скръбта, да премине бедата, да отстъпи нещастieto.

И свещеникът отговаря, според житейския и духовния си опит, според собствената си умелост и разсъдителност. Действително, нерядко е, когато може да се помогне на бедата. Може, защото оглушават и ослепелият от бедата си човек често не вижда очевидния изход от ситуацията, в която се намира. А свещеникът му подсказва този изход. Може, защото често на духовника веднага му става ясно, какво човекът не прави както трябва, с какво прегрешава против благодатта Божия; дава наставления и човекът престава „да рита против ръжена“ (Деян. 9:5) и постепенно всичко си идва на мястото.

Случва се свещеникът да каже на някоя майка/жена на пристрастен към алкохола син/мъж: „Елате да се изповядате за целия си живот, започнете да четете Евангелието, молете се всяка сутрин и вечер, спазвайте пости, идвайте в храма редовно – това ще е и помощ за вашия човек, и жертва за него – малка, но Богу угодна“. И да видиш как синът или мъжът започва вече да не пие толкова много, вече не се губи, не се „дави“ в чашката, а постепенно се измъква.

Но понякога става и другояче. Няма особено тежки грехове, няма явни нередности, човекът си живее църковния живот, старее се да внимава и евангелските заповеди да съблюдава според силите си, а бедата, нещастieto, скръбта не го подминават. Началникът на работа издевателства, близките хора не го разбират, децата не слушат, здравето му е лошо. И така нататък, и други подобни. Пита човекът свещеника пак: „А сега какво да правя?! Необходимото върша, от забраненото се въздържа, а всичко е наопаки!“

И на това свещеникът отговаря кратко, но много съдържателно: „Трябва просто да потърпиш“.

Не, изобщо не е просто да се търпи! Искане ни се всичко, което е болезнено, угнетяващо да изчезне като с вълшебна пръчица и повече да не се появява. Искане ни се чудото да се случи. Но чудото не се случва и изходът остава само един – този, за който е казано по-горе: да се търпи. Но всъщност изход ли е това? Или когато свещеникът говори за търпението, той само констатира факта, че човекът е обречен на скръб и страдания и нищо повече?!

Не! Търпението наистина е изход! В действителност за човека винаги най-мъчителното не е някакъв дискомфорт, който той е принуден да понася, не свиването на средствата, не краха на надеждите, а усещането за неправилността на всичко това, на несъответствие с това, което би трябвало да бъде.

Вярата – това не е да просиш от Бога: „Дай!“ и получавайки исканото, да вярваш.

И търпението е изход именно в този смисъл. Богу е могло да бъде угодно при мен всичко да е наред. Но не е било... Вместо това Господ ми е изпратил болест или някакво друго изкушение и е дал това изкушение да продължи. Заради какво? Малко ли са причините за това – както известни на мен, така и вероими само на Него? И може би най-главната от тях е, че Господ иска да ми помогне да разбера дали изобщо съм вярващ човек? Защото вярата – това не е да просиш Бога: „Дай!“, и получавайки исканото, да вярваш. Вярата е, когато ние просим и не получаваме, но при все това вярваме, че Бог по-добре от нас знае дали ни е нужно това, за което се молим, или ни е напълно непотребно.

Има много хубав пример в житието на преподобния атонски старец Ефрем Катунашки. Дълго време подвижникът се

измъчвал от страшна мокреца екзема, тялото му приличало като на пострадал при пожар. Много се измъчвал. Докато не чул в сърцето си гласа Божий:

- Аз искам да те виждам такъв...

И в сърцето му моментално се родил отговорът:

- Щом е така, готов съм да търпя, Господи!

И скоро след това болестта преминала.

Защо в Евангелието Христос говори за необходимостта с търпение да спасяваме своите души (виж: Лк. 21:19)? Защо то е толкова важно и толкова спасително? Вероятно, защото преди всичко основата на търпението е доверието към Бога. Точно онова, недостигът на което у нашите праотци е довело до отпадането им от Твореца. И много често довежда до същото и потомците им.

Какво изобщо можем ние да дадем, да принесем на Бога? Какво имаме ние, което да

не сме получили от Него? Всяко наше приношение е „Твоя от Твоих“ (Твое от Твоите – бел.прев.). От какво може да се нуждае Бог – Всемогъщият, Творецът на всичко? Разбира се от нищо. Господ всъщност желае от нас само едно: да усетим Неговата любов към нас, повярвалите в нея и да откликнем. Доверието към Него става най-действащо, най-реално изразяване на нашата любов. И се проявява точно тогава, когато ние решаваме да претърпим нещо заради Христа, от послушание към Него, приемайки Неговата воля и примирявайки се с нея.

Затова съветът да се потърпи не е просто отмятане, той не се диктува от нежеланието „да се направи нещо“, и не е присъда. Разбира се, не! Това на първо място е съвет: да си припомним, че живеем не просто така, а под Божия поглед, и да се доверим на Него. Трудно ли е това? Изисква ли подвиг? Да, трудно е и да - изисква. Но и необикновено утешение е скрито в търпението. Какво ли? Това ще разбере само този, който потърпи.

Превод от руски език: Марина Трухина

В храм „Св.Атанасий“ Св. Литургия се отслужва: в неделя от 9:00 ч. и всеки понеделник, четвъртък и петък от 8:30 ч.

Св. Литургия се отслужва и на всички по-големи църковни празници.

В храм „Св.Атанасий“:

Всяка сряда от 17:00 ч. се отслужва акатист към Пресвета Богородица „Всецарица“ пред копието на чудотворната икона в храма;

Всеки четвъртък от 17:00 ч. се отслужва акатист на свети великомъченик Георги Победоносец пред копието на чудотворната икона от манастира "Свети Великомъченик Георги - Зограф" в Света Гора;

Всеки петък от 17:00 ч. в старинен храм „Успение Богородично“ (Малката Богородица) се отслужва акатист към св.Богородица пред чудотворната икона.

Беседи – петък 18:00 ч. с водещи: ставрофорен иконом Дончо Александров, свещеноиконом Теодор Стойчев и протоиерей Ясен Шинев;

Детски църковен хор – събота от 10:30 ч.

Школа по изобразително изкуство за деца – събота от 11:30 ч.

Школа по иконопис - неделя от 11:00 ч.

Неделно училище за деца - неделя от 10:30 ч.

Школа по актьорско майсторство за деца – неделя от 11:30 ч.

Посетете нашата интернет страница: www.sv-atanasii-varna.org